

Ligesaa lidt ere de Mænd, der vælges af dem, der have 1200 Rdlr. i aarlig Indtægt eller svare 200 Rdlr. i aarlig Skat, udpegede som folkevalgte; thi netop idet man anfer over, at kun en ringe Deel Valgere skulle vælge dem, anfer man jo ogsaa over, at de ikke ere udgaaede fra det hele Folk. Naar den ærede Taler endelig har sagt, at han ikke kunde tiltræde det Haab, man kunde gjøre sig om Fremtiden gjennem Fællesforfatningen, kan jeg dog ikke skjønne, at det skulde være udtrykt med saadanne Ord, at der kunde være det Mindste i veien for at tiltræde den. Jeg troer virkelig ikke, at han, idetmindste naar den Barme har sat sig, hvori Afstemningen og den lange Kamp kan have sat ham, at han ikke har istinde at opgive Haabet om, at opnaae noget Bedre med Tiden, og det er Alt, hvad der staaer her i Adressen. Ligesaa lidt har det vistnok været hans Mening, at han ikke har den Tillid til Hs. Majestæt, at denne vil lade forberede Udvikelse og Forbedring af Fællesforfatningen og komme Fællesorganets Duffer og Andragender i denne Retning imøde. Jeg skal endelig blot tillade mig at bemærke, at jeg ikke for mit eget Bedkommende har noget imod at optage i Adressen, som en af Anferne over Fællesforfatningen, den meget omtalte Rigsraadsagge, men jeg har troet, at man helst burde indskrænke sig til de vigtigste Anfer, nemlig Repræsentationsystemet og de constitutionelle Rettigheder. Jeg troer, at man kunde tage flere Punkter med, som ikke vare af mindre Betænkelse, end de 500 Rd., men jeg foreslaaer, at vi indskrænke os til hine to vigtigste.

J. N. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Opfermann) yttrede ganske rigtigt, at hvad der er Thingets Majoritets Betragtning, det er Thingets Betragtning, og derfor kan jeg overmaade godt forstaae, at den ærede Rigsdagsmand, som hører til Fleertallet, kan erklære, at han vil stemme Ja for Adressen, thi det ligger i Sagens Natur, at det, som Adressen udtaler, ogsaa er den Mening, der deles af ham, naar han hører til Majoriteten; men naar han vilde anføre dette som en Grund for Minoriteten til at tiltræde Adressen,

saar kan jeg rigtig nok ikke forstaae denne Argumentation. Naar Minoriteten — og det ligger jo allerede deri, at den er Minoritet — ikke anerkjender det for rigtigt, som Majoriteten beslutter, og som altsaa for Udværdningen staaer som Thingets Beslutning, saar kan jeg ikke indsee, hvorledes den kan tiltræde og erklære sig enig i saadanne Udtalelser som den, Adressen indeholder. Naar den ærede Rigsdagsmand tillige spurgte, om da Rogen af Minoriteten vilde bidrage Sit til, at Hs. Majestæt ikke fik dette Afstykke, saar skal jeg erindre ham om, at Majoriteten jo er Majoritet, og altsaa har den fulde Magt til at beslutte, tværtimod Minoritetens Mening, at indsende Adressen, og naar dertil en Deel af Minoriteten, hvilket f. Ex. gjælder om mig, ikke vil modsætte sig det, saar er der saar meget større Sikkerhed for, at Majoriteten, naar den er enig om Adressens Indhold, ogsaa vil være Majoritet til at kunne sætte den igjennem; det kan altsaa ikke bebreides Minoriteten, at den søger at forhindre, at dette Afstykke kommer til Hs. Majestæt. Med Hensyn til den ærede Forslagsstillers Bemærkninger, skal jeg først gjøre opmærksom paa, at, naar han kaldte mine Uttringer „spydige“, saar troer jeg ikke, at han har Ret deri, thi jeg har saavidt muligt holdt mig til hvad den ærede Forslagsstiller selv har anført som det, der har foranlediget ham til at stille sit Forslag. Naar han f. Ex. bemærkede, at han ikke havde brugt Udtrykket: „Oplysning til Valgerne“, men derimod: „Oplysning til Folkets Masse“, saar forekommer det mig, at det, som jeg anførte imod at give Oplysning til Valgerne fra dem, der ikke havde stemt Ja til Beslutningen, ogsaa i sin fulde Udstrækning maa gjælde om at give Oplysning til Massen af Folket. Jeg erkjender fuldkommen, det skal jeg stedse gjen tage, at Majoriteten kan have god Grund til at indgive en saadan Adresse til Hs. Majestæt, men hvad jeg har paastaet og fremdeles maa paastaae, det er, at Minoriteten ikke har den allerringeste Opfordring til at slutte sig til den, ja at den endogsaa, hvad jeg nu strax skal komme til at vise, ikke kan slutte sig dertil, uden, jeg gjentager det: at slaae sig selv paa Munden. Naar man saaledes til